

URADNI LIST

KRALJEVSKE BANSKE UPRAVE DRAVSKE BANOVINE

28. kos.

V LJUBLJANI, DNE 6. FEBRUARJA 1930.

Letnik I.

Vsebina:

124. Zakon o občem aktu prijateljskega poravnavanja spornih vprašanj, arbitraže in sodnega reševanja.

125. Uredba o izvrševanju očuvalnih odredb.

Zakoni in kraljevske uredbe.

124.

Mi

Aleksander I.,

po milosti božji in narodni volji
kralj Jugoslavije,

predpisujemo in proglašamo na predlog Našega ministra za zunanje posle in Našega ministra pravde po zaslišanju Našega predsednika ministrskega sveta

Zakon

**o občem aktu prijateljskega poravnavanja
spornih vprašanj, arbitraže in sodnega
reševanja,**

**podpisanem v Beogradu dne 21. maja 1929. med
državami Male antante,***

ki se glasi:

§ 1.

Odobruje se in zakonsko moč dobiva zakon o občem aktu prijateljskega poravnavanja spornih vprašanj, arbitraže in sodnega reševanja, podpisan v Beogradu dne 21. maja 1929. med državami Male antante, ki se glasi:

Obči akt

**prijateljskega poravnavanja spornih vprašanj,
arbitraže in sodnega reševanja med državami
Male antante.**

Njegovo Veličanstvo kralj Srbov, Hrvatov in Slovencev,

* «Službene Novine kraljevine Jugoslavije» z dne 29. novembra 1929., št. 280/CXIII. — Ta obči akt je priobčen v francoskem izvirniku in v srbskem prevodu.

Njegovo Veličanstvo kralj Romunije in
predsednik republike Češkoslovaške,

navdušujoči se s srečnimi odnosi prijateljstva, ki družijo njih narode, in prešinjeni z duhom zaupne pristrčnosti, ki označuje njih vzajemna razmerja;

iskreno želeči, zagotoviti z mirnimi postopki reševanje sporov, ki bi nastali med njih državami; ugotavljajoči, da je spoštovanje pravic, dogovorjenih s pogodbami ali izvirajočih iz človeškega prava, obvezno za mednarodna sodišča;

priznavajoči, da bi se smele izpremeniti pravice, ki pripadajo vsaki državi, samo z njenim pristankom;

smatrajoči, da omogočuje iskreno spoštovanje mirnih postopkov, pod avspicijami Društva narodov, dospeti do reševanja vseh mednarodnih sporov; visoko ceneči priporočilo, ki ga je dala skupščina Društva narodov v svojem sklepu z dne 26. septembra 1928. vsem državam, da bi sklenile konvencije za mirno reševanje mednarodnih sporov;

so sklenili, ostvariti v konvenciji svojo skupno namero, ter so imenovali za svoje pooblaščenice:

Njegovo Veličanstvo kralj Srbov, Hrvatov in Slovencev;

Njegovo Ekscelenco gospoda Kosto Kumanudija, doktorja prava, ministra za zunanje posle, p. i. kraljevine Srbov, Hrvatov in Slovencev;

Njegovo Veličanstvo kralj Romunije;

Njegovo Ekscelenco gospoda Georges-a Mironescu-a, ministra za zunanje posle kraljevine Romunije;

predsednik republike Češkoslovaške;

Njegovo Ekscelenco gospoda dr. Edvarda Beneša, ministra za zunanje posle republike Češkoslovaške,

ki so dogovorili po pologu svojih pooblastil, spoznanjih v dobri in predpisni obliki, te-le odredbe:

I. poglavje.

O mirnem reševanju sporov vohče.

Člen 1.

Vsakovrstni spori, ki bi nastali med visokimi strankami pogodnicami ali med dvema izmed njih in ki se ne bi mogli rešiti po diplomatski poti, se predlože ob pogojih, določenih v tej konvenciji, v sodno ali arbitražno rešitev, pred katero pa se poskusi, kakršen je pač primer, obvezno ali fakultativno, prijateljska poravnava.

Ta odredba se ne uporablja na spore, nastale zbog dejanj, ki so se zgodila pred to konvencijo in ki pripadajo minulosti, kakor tudi ne na spore glede vprašanj, ki jih prepušča mednarodno pravo izključni pristojnosti držav.

Člen 2.

1.) Spori, za katerih rešitev bi bilo določeno posebno postopanje v drugih konvencijah, veljavnih med visokimi strankami pogodnicami, se morajo poravnati po odredbah teh konvencij.

2.) Ta konvencija ne posega v veljavne sporazume, ki določajo za visoke stranke pogodnice postopanje prijateljskega poravnavanja ali, glede arbitraže in sodnega reševanja, obveznosti, ki zagotavljajo rešitev spora. Če pa določajo ti sporazumi samo postopanje prijateljskega poravnavanja, se uporabljajo, kadar bi to postopanje ne uspelo, odredbe te konvencije, ki se nanašajo na sodno ali arbitražno poravnavanje.

Člen 3.

1.) Če gre za spor, čigar predmet spada po notranjem zakonodajstvu ene visoke stranke pogodnice v pristojnost sodnih instanc, sme ta stranka ugovarjati, da bi se uporabila nanj razna postopanja, določena s to konvencijo.

2.) Če gre za spor, ki spada v pristojnost administrativnih oblastev, se ne smejo uporabiti nanj razna postopanja, določena s to konvencijo, preden izda dokončno odločbo v primernih časovnih presledkih pristojno oblastvo.

Stranka, ki bi se hotela zateči v tem primeru k postopanjem, določenim s to konvencijo, mora drugi stranki notificirati svojo namero v enem letu od dne zgoraj omenjene odločbe.

II. poglavje.

O sodnem reševanju.

Člen 4.

Vsi spori, spričo katerih bi stranke recipročno izpodbijale kakšno pravico, se predlože v razsodno stalnemu mednarodnemu sodišču, razen če se stranke ne zedinijo, da se zatečejo v spodaj določenih rokih k arbitražnemu sodišču.

Dogovorjeno je, da obsejajo zgoraj omenjeni spori zlasti spore, ki jih omenja člen 36. statuta stalnega mednarodnega razsodišča.

Člen 5.

Če se stranke sporazumejo, predložiti spore, omenjene v predhodnem členu, arbitražnemu sodišču, sestavijo kompromis, v katerem ustanove predmet spora, izbor razsodnikov in postopanje, ki naj se uporabi. Če ni v kompromisu obvestil ali dovolj jasnih predpisov, se uporabijo v potrebni meri odredbe haške konvencije z dne 18. oktobra 1907. za mirno poravnavanje mednarodnih sporov. Če ne določi kompromis materialnopravnih pravil, da bi jih uporabili razsodniki, uporabi arbitražno sodišče materialnopravna pravila, naštetá v členu 38. statuta stalnega mednarodnega razsodišča.

Člen 6.

Če se ne doseže med strankami pogodnicami sporazum o kompromisu, omenjenem v predhodnem členu, ali če se niti čez tri mesece od poziva ne označijo razsodniki, ima ena ali druga stranka pogodnica pravico, predložiti spor neposredno s prošnjo stalnemu mednarodnemu razsodišču.

Člen 7.

1.) Za spore, omenjene v členu 4., se smejo zateči stranke pogodnice, po skupnem sporazumu, preden se začne postopanje pred stalnim mednarodnim razsodiščem ali arbitražno postopanje, k prijateljski poravnavi, določeni s to konvencijo.

2.) Če so se zatekle k prijateljski poravnavi in če to postopanje ni uspelo, ne sme predložiti nobena stranka pogodnica spora stalnemu mednarodnemu razsodišču ali zahtevati ustanovitve arbitražnega sodišča, o katerem govori člen 5., dokler ne mine mesec dni od dne, ko je komisija za prijateljsko poravnavanje dokončala svoja dela.

III. poglavje.

O prijateljskem poravnavanju.

Člen 8.

Na vse spore med strankami pogodnicami, razen na one, ki so omenjeni v členu 4., je obvezno uporabiti postopanje prijateljskega poravnavanja, preden bi mogli postati predmet arbitražnega reševanja.

Člen 9.

Spori, navedeni v predhodnem členu, se morajo predložiti stalni ali specialni komisiji za prijateljsko poravnavanje, ustanovljeni od visokih strank pogodnic.

Člen 10.

Na zahtevo, ki jo naslovi ena stranka pogodnica na drugo stranko pogodnico, se mora ustanoviti v šestih mesecih stalna komisija za prijateljsko poravnavanje.

Člen 11.

Razen če se sporazumeta stranki pogodnici drugače, mora biti sestavljena komisija za prijateljsko poravnavanje tako-le:

1.) Komisija mora imeti pet članov.

Stranki pogodnici imenujeta vsaka po enega, ki sme biti izvoljen izmed njiju dotičnih domorodcev. Drugi trije komisarji se izvolijo s skupnim sporazumom izmed pripadnikov tretjih držav. Ti poslednji morajo biti različne narodnosti, ne smejo imeti rednega stanovališča na ozemlju prizadetih strank in tudi ne smejo biti v njiju službi. Med njimi označita visoki stranki pogodnici predsednika komisije.

2.) Komisarji se imenujejo za tri leta. Izvoljeni smejo biti iznova. Skupno imenovane komisarje je moči po sporazumu strank pogodnic izmenjati, dokler traja njih mandat. Vsaka visoka stranka pogodnica lahko vedno izmenja komisarja, ki ga je imenovala. Ne glede na njih izmeno, ostanejo komisarji v dolžnosti, da dovrše svoje tekoče posle.

3.) V najkrajšem času se morajo popolniti mesta, izpraznjena zbog smrti ali ostavke ali zbog druge ovire; pri tem se je držati načina, določenega za imenovanja.

Člen 12.

Če nastane spor, pa ne obstoji stalna komisija za prijateljsko poravnavanje, imenovana od strank pogodnic, se ustanovi posebna komisija, da pretrese spor v treh mesecih od dne zahteve, ki jo je poslala ena stranka drugi. Imenovanja se izvrše po odredbah predhodnega člena, razen če odločita stranki drugače.

Člen 13.

1.) Če se ne izvrši imenovanje komisarjev, ki jih je treba označiti sporazumno, v časovnih presledkih, določenih v členih 10. in 12., se poveri skrb za potrebna imenovanja tretji državi, izbrani po skupnem sporazumu strank, ali, če to zahtevata, svetu Društva narodov.

2.) Če se ne doseže sporazum za nobeno teh postopanj, označi vsaka stranka po eno različno državo in imenovanja izvršita sporazumno tako izbrani državi.

3.) Če se v treh mesecih te dve državi ne bi mogli zediniti, označi vsaka izmed njiju toliko kandidatov, kolikor članov je treba označiti. Zreb odloči, kateri izmed tako označenih kandidatov naj se sprejmejo.

Člen 14.

1.) Komisiji za prijateljsko poravnavanje se predlagajo spori v rešitev s prošnjo, poslano predsedniku od obeh strank, če nastopita sporazumno, če pa sporazuma ni, od ene ali druge stranke.

2.) Prošnja mora obsežati, ko je ob kratkem razložila predmet spora, komisiji poziv, naj ukrene vse, kar je primerno, da se doseže prijateljska poravnava.

3.) Če prihaja prošnja samo od ene stranke, jo ta nemudoma priobči drugi stranki.

Člen 15.

1.) V petnajstih dneh od dne, ko je ena stranka predložila spor stalni komisiji za prijateljsko poravnavanje, sme nadomestiti vsaka stranka, da se pretrese ta spor, svojega komisarja z osebo, ki ima v tej stvari posebno kompetenco.

2.) Stranka, ki bi uporabila to pravico, mora to takoj notificirati drugi stranki; ta je v tem primeru upravičena, storiti isto v petnajstih dneh od dne, ko je prejela notifikacijo.

Člen 16.

Komisija za prijateljsko poravnavanje se sešane, razen ob drugačnem sporazumu, v kraju, ki ga označi njen predsednik.

Člen 17.

Posli komisije za prijateljsko poravnavanje so javni samo, če odloči tako komisija s pristankom strank.

Člen 18.

1.) Razen ob drugačnem sporazumu strank predpiše komisija za prijateljsko poravnavanje sama svoje postopanje, ki mora biti v vseh primerih kontradiktorno. Glede preiskave se prilagodi komisija, če ne sklene soglasno drugače, odredbam III. poglavja haške konvencije z dne 18. oktobra 1907. za mirno reševanje mednarodnih sporov.

2.) Stranki predstavljata pred komisijo za prijateljsko poravnavanje agenta, ki jima je naloga, služiti kot posrednika med njima in komisijo; poleg tega ju lahko podpirajo svetovalci in izvedenci, ki jih imenujeta sami v ta namen, in zahtevati smeta zaslišanje vseh oseb, katerih pričanje se jima zdi koristno.

3.) Po svoji strani ima komisija pravico, zahtevati ustna obvestila od agentov, svetovalcev in izvedencev obeh strank kakor tudi od vseh oseb, glede katerih se ji zdi koristno, da pridejo prednjo s pristankom svoje vlade.

Člen 19.

Če ni drugačnega sporazuma strank, sklepa komisija za prijateljsko poravnavanje z večino glasov ter se sme izjaviti o bistvu spora samo, če so vsi člani prisotni.

Člen 20.

Visoke stranke pogodnice se zavezujejo, olajševati poslovanje komisije za prijateljsko poravnavanje in ji zlasti še dajati v čim širši meri vse dokumente in vsa obvestila kakor tudi uporabljati sredstva, s katerimi razpolagajo, da ji omogočijo, na njih ozemlju in po njih zakonodajstvu pozivati in zasliševati priče ali izvedence in prihajati na lice mesta.

§ 21.

1.) Vsak komisar prejema, dokler traja njegovo delo, nagrado, katere znesek se odredi s skupnim sporazumom strank in ki ga trpi vsaka enako.

2.) Obči stroški, provzročeni z delovanjem komisije, se razdele na isti način.

Člen 22.

1.) Komisija za prijateljsko poravnavanje ima nalogo, razbistriti sporna vprašanja, zbrati v ta namen vsa koristna obvestila s preiskavo ali drugače in poskrbeti, da pomiri stranki. Ko pretrse stvar, sme razložiti strankama način poravnave, ki bi se ji zdel primeren, in jima postaviti rok, da se izjavita.

2.) Ko komisija dokonča svoja dela, sestavi zapisnik, v katerem ugotovi — kakršen je pač primer — da sta se stranki poravnali in, če je umestno, pogoje poravnave, ali pa da se stranki nista mogli poravnati. V zapisniku ni omenjati, ali so se izrekli sklepi komisije soglasno ali z večino glasov.

3.) Dela komisije se morajo dokončati, razen če se zedinita stranki drugače, v šestih mesecih od dne, ko je bil spor predložen komisiji.

Člen 23.

Zapisnik komisije se mora strankama nemudoma priobčiti. Strankama gre pravica, odločiti o njega razglasitvi.

IV. poglavje.

Arbitražno postopanje.

Člen 24.

Če se stranki v onem mesecu, ki nastopi po zvršetku del komisije za prijateljsko poravnavanje in ki je omenjen v predhodnih členih, nista sporazumeli, se predloži vprašanje arbitražnemu sodišču, sestavljenemu, če ni drugačnega sporazuma, na spodaj razložen način.

Če pa se stranki zedinita, je moči predložiti stvar, ako je političnega značaja, svetu Društva narodov, ki odloči po členu 15. pogodbe.

Člen 25.

Arbitražno sodišče ima pet članov. Stranki imenujeta vsaka po enega, ki sme biti izvoljen izmed njih dotedenih domorodcev. Druga dva razsodnika in vrhovni razsodnik se izvolijo s skupnim sporazumom izmed pripadnikov tretjih držav. Ti poslednji morajo biti različne narodnosti, ne smejo imeti rednega stanovališča na ozemlju prizadetih strank in tudi ne smejo biti v njih službi.

Člen 26.

1.) Če se ne izvrši imenovanje članov arbitražnega sodišča v treh mesecih od dne zahteve, ki jo je poslala ena stranka drugi, da bi se sestavilo arbitražno sodišče, se poveri skrb za potrebna imenovanja tretji državi, sporazumno izbrani od strank.

2.) Če se ne doseže sporazum o tej stvari, označi vsaka stranka po eno različno državo in imenovanja se izvrše v soglasnosti tako izbranih držav.

3.) Če se v treh mesecih tako označene države ne bi mogle zediniti, izvrši potrebna imenovanja predsednik stalnega mednarodnega razsodišča. Če je ta zadržan ali če je državljani ene izmed strank,

izvrši imenovanja podpredsednik. Če je tudi ta zadržan ali če je državljani ene izmed strank, izvrši imenovanja najstarejši član razsodišča, ki ni državljani nobene stranke.

Člen 27.

Mesta, izpraznjena zbog smrti ali ostavke ali zbog druge ovire, se popolnijo v najkrajšem času na način, določen za imenovanja.

Člen 28.

Stranki sestavi kompromis, ki odredi predmet spora in postopanje, ki naj se uporabi.

Člen 29.

Če ni v kompromisu obvestil ali dovolj jasnih predpisov glede točk, označenih v predhodnem členu, se uporabijo v potrebni meri odredbe haaške konvencije z dne 18. oktobra za mirno reševanje mednarodnih sporov.

Člen 30.

Če ni bil sklenjen kompromis v treh mesecih od dne, ko se je razsodišče ustanovilo, se le-to obvesti o tem z vlogo ene ali druge stranke.

Člen 31.

Če ni kompromisa ali če je nepopoln, uporabi razsodišče materialnopravna pravila, naštetá v členu 38. statuta stalnega mednarodnega razsodišča. Kolikor ne bi bilo podobnih pravil, ki bi se uporabila na spor, sodi razsodišče ex aequo et bono.

V. poglavje.

Spori med tremi strankami pogodnicami.

Člen 32.

Če nastane spor med vsemi visokimi strankami pogodnicami, se morajo izpolniti spodaj razložene modalitete za uporabo postopanj, opisanih v predhodnih odredbah:

Za postopanje prijateljskega poravnavanja se mora ustanoviti vselej specialna komisija. Njena sestava se izpremeni po tem, ali imajo vse stranke različne interese ali pa se poganjata dve za skupno stvar.

V prvem primeru imenuje vsaka stranka po enega komisarja ter označi skupno komisarje, pripadnike tretjih držav, katerih število mora biti za enega večje od števila komisarjev, ki so jih posebe imenovala stranke.

V drugem primeru se sporazumeta stranki, ki se poganjata za skupno stvar, da imenujeta skupno svojega lastnega komisarja in da skupno z drugo stranko označita tretje komisarje.

Tako v eni kakor tudi v drugi hipotezi morajo uporabiti stranke, če se ne zedinito drugače, člen 12. in naslednje člene te konvencije v meri, v kateri se skladajo z odredbami tega člena.

Za sodno postopanje se uporabi statut stalnega mednarodnega razsodišča.

Če ni sporazuma strank o sestavi sodišča in če gre za spore, navedene v členu 4., ima za arbitražno

postopanje vsaka stranka pravico, predložiti neposredno s prošnjo spor stalnemu mednarodnemu razsodišču; če gre za spore, navedene v členu 8., se uporabijo člen 25. in naslednji členi, toda vsaka izmed strank, ki imajo različne interese, imenuje po enega razsodnika, in število razsodnikov, ki so jih imenovala stranke posebe, mora biti vselej za enega manjše od ostalih razsodnikov.

VI. poglavje.

Obče odredbe.

Člen 33.

Vselej, kadar je spor predmet arbitražnega ali sodnega postopanja, zlasti kadar izvira vprašanje, spričo katerega so se stranke sprle, iz aktov, ki so že dovršeni ali ki se dovršujejo, sodi stalno mednarodno razsodišče po členu 41. svojega štatuta ali pa mora arbitražno sodišče v čim krajšem času označiti začasne ukrepe, ki bi jih bilo treba. Stranke se morajo temu prilagoditi.

2.) Če se predloži spor komisiji za prijateljsko poravnavanje, sme priporočiti strankam začasne ukrepe, ki jih smatra za koristne.

3.) Stranke se zavezujejo, da se bodo vzdržale vsakega ukrepa, ki bi utegnil vplivati škodljivo na izvršitev arbitražne ali sodne odločbe ali na poravnave, predlagane od komisije za prijateljsko poravnavanje, in da vobče ne bodo ukrenile ničesar, kar bi utegnilo poostriiti spor ali ga razširiti.

Člen 34.

Če bi proglasila sodna ali arbitražna razsodba, da nasprotuje odločba, ki se je izdala, ali odredba, ki jo je ukrenilo sodno ali drugo oblastvo ene sporne stranke, celoma ali deloma mednarodnemu pravu, in če bi ustavno pravo omenjene stranke sploh ne dopuščalo ali dopuščalo samo deloma, da se izgledijo posledice te odločbe ali te odredbe, se stranke strinjajo, da se mora dati pravična zadostitev stranki, oškodovani s sodno ali arbitražno razsodbo.

Člen 35.

1.) Ta konvencija je uporabna med visokimi strankami pogodnicami tudi takrat, kadar je prizadeta v sporu kakšna tretja država.

2.) V postopanju prijateljskega poravnavanja smejo povabiti stranke po skupnem sporazumu kakšno tretjo državo.

3.) V sodnem ali arbitražnem postopanju sme poslati tretja država, če misli, da gre v sporu za interes pravnega značaja zanjo, stalnemu mednarodnemu razsodišču ali arbitražnemu sodišču prošnjo za posredovanje.

Sodišče ali arbitražno sodišče odločuje.

4.) Če gre za tolmačenje kakšne konvencije, pri kateri so sodelovale druge države, ne pa samo stranke, za katere gre, jih pisarna stalnega mednarodnega razsodišča nemudoma obvesti.

Vsaka izmed njih je upravičena intervenirati; če uporabi to pravico, je tolmačenje, navedeno v odločbi, obvezno tudi zanjo.

Člen 36.

Spori, ki se nanašajo na tolmačenje ali na uporabljanje te konvencije, vstevši one, ki se nanašajo na kvalifikacijo sporov, se pošiljajo stalnemu mednarodnemu razsodišču.

Člen 37.

Te konvencije, skladne s pogodbo Društva narodov, ni tolmačiti tako, kakor bi utesnjevala njegovo misljo, ukreniti vsak čas, česar je treba, da učinkljivo ohrani svetovni mir.

Člen 38.

1.) Ta konvencija se mora ratificirati in izmena ratifikacij se izvrši v Bukareštu.

Registrirana mora biti pri tajništvu Društva narodov.

2.) Ta konvencija je sklenjena za pet let od dne, ko se izmenjajo ratifikacije.

3.) Če se ne odpove najmanj šest mesecev pred iztekom tega roka, ostane v veljavi za novo petletno dobo in tako dalje.

4.) Vkljub odpovedi ene stranke pogodnice se nadaljujejo postopanja, začeta v trenutku, ko mine rok konvencije, do normalne dojitve.

V potrditev tega so zgoraj omenjeni pooblašenci podpisali to konvencijo.

Sestavljeno v Beogradu dne 21. maja 1929. v treh enakoglasnih izvodih.

(L. S.) Dr. Kosta Kumanudi s. r.

(L. S.) G. Mironescu s. r.

(L. S.) Dr. Edvard Beneš s. r.

§ 2.

Ta zakon stopi v veljavo, ko se izpolnijo odredbe člena 38. občega poravnalnega akta, arbitraže in sodnega reševanja in ko se razglasi v »Službenih Novinah».

Našemu ministru pravde priporočamo, naj razglasi ta zakon, Našemu ministru za zunanje posle, naj skrbi za njegovo izvrševanje, oblastvom zapovedujemo, naj postopajo po njem, vsem in vsakomur pa, naj se mu pokoravajo.

V Beogradu, dne 5. avgusta 1929.

Aleksander s. r.

Videl in pritisnil

državni pečat

čuvár državnega pečata,

minister pravde:

dr. M. Srškić s. r.

(L. S.)

Predsednik

ministrskega sveta,

minister za notranje posle,

častni adjutant

Njegovega Veličanstva

kralja,

divizijski general:

Peter Živković s. r.

Minister za zunanje posle:

dr. V. Marinković s. r.

Minister pravde:

dr. M. Srškić s. r.

Pripomba. Ratifikacijski instrumenti zgoraj omenjenega občega akta med našo kraljevino, kraljevino Romunijo in republiko Češkoslovaško so se izmenjali v Bukareštu dne 16. novembra 1929.

Iz pisarne ministrstva za zunanje posle;
Pov. br. 15.227.

Uredbe osrednje vlade.

125.

Na podstavi pooblastitve, dane v členu 25. zakona z dne 16. februarja 1929., s katerim se uveljavljajo in uvajajo kazenski zakonik, zakonik o sodnem kazenskem postopanju in zakon o izvrševanju kazni na prostosti, § 60. kazenskega zakonika z dne 27. januarja 1929. in § 426. zakonika o sodnem kazenskem postopanju z dne 16. februarja 1929. predpisujem

Uredbo

o izvrševanju očuvalnih odredb.*

Prvo poglavje.

Očuvalne odredbe,

ki se izvršujejo v posebnih zavodih.

I.

Občna določila.

§ 1.

Očuvalne odredbe, ki so združene po kazenskem zakoniku z dne 27. januarja 1929. s kaznijo na prostosti (§§ 51. do 54. k. z.), se izvršujejo v posebnih zavodih tako po vrsti teh odredb kakor tudi glede na spol, starost in druge individualne posebnosti oseb, na katere se uporabljajo te odredbe.

§ 2.

Namen izvrševanju očuvalnih odredb, omenjenih v § 1., je zaščita koristi javne varnosti praviloma z oddajanjem občenevarnih oseb v zavode in s skrbjo, da se prepreči beg teh oseb, da se te osebe odvrnejo od izvrševanja novih kaznivih dejanj kakor tudi da se s strogostjo, redom, stalnim nadzorom, praviloma pa tudi z navajanjem na delo, poboljšajo, odnosno čuvajo in ozdravijo ter na ta način usposobijo za samostalen in reden način življenja v prostosti.

§ 3.

Očuvalne odredbe, omenjene v § 1., niso kazni in zbog tega se mora uravnati postopanje za njih izvrševanje tako, da se lahko prilagodi tej njih značilni posebnosti.

* «Službene Novine kraljevine Jugoslavije» z dne 23. januarja 1930., št. 17/VI.

§ 4.

Zavodi so za izvrševanje očuvalnih odredb ali zavodi za pridrževanje po prestani novi kazni ali zavodi za zdravljenje in čuvanje nevračunljivih oseb in oseb z zmanjšano vračunljivostjo ali zavodi za zdravljenje pijancev.

Ti zavodi morajo biti ločeni od kazenskih zavodov in praviloma tudi drug od drugega.

§ 5.

Zavodi za pridrževanje po prestani novi kazni in prisilne delavnice so samo državni zavodi; zavodi za zdravljenje in čuvanje kakor tudi zavodi za zdravljenje pijancev pa so lahko občinski ali samoupravni, toda urejeni morajo biti po zgledu državnih zavodov.

§ 6.

Da se zidajo državni zavodi za izvrševanje očuvalnih odredb, za to skrbi minister pravde, pod čigar upravo je centralni fond za kazenske in podobne zavode (člen 20. uvodnega zakona).

Kje naj se ustanovi kakšen teh zavodov, odloči po pokazani potrebi in sredstvih, ki so na razpolago, minister pravde, ko je predhodno zaslišal posvetovalni odbor.

§ 7.

Vrhovno upravo vseh zavodov za izvrševanje očuvalnih odredb kakor tudi razporejanje oseb, oddanih v te zavode, vrši minister pravde ter ju nadzira po svojih organih, ki jih občasno pošilja na pregledovanje teh zavodov. Po potrebi sme pošiljati minister pravde na pregledovanje tudi višje državne tožilce, ki jim sme poverjati tudi opravljanje izvestnih administrativno-nadzornih funkcij.

Vsaj vsako leto se mora izvršiti s pripomočjo računskega strokovnjaka popoln pregled vsakega zavoda.

Na pregledovanje, kako se izvršujejo zdravstvene odredbe, po potrebi pa tudi, kako se vrši izučevanje v šoli, pošilja minister pravde strokovnjake.

§ 8.

Minister pravde izda za vsak zavod hišni red.

§ 9.

O vseh važnejših vprašanjih, ki se tičejo izvrševanja očuvalnih odredb, zaslišuje minister pravde posvetovalni odbor, sestavljen iz petih oseb, ki jih postavlja minister pravde. Če gre za zavode za zdravljenje in čuvanje nevračunljivih oseb ali oseb z zmanjšano vračunljivostjo ali za zavode za zdravljenje pijancev, se prideli posvetovalnemu odboru posebe postavljeni zdravniški strokovnjak.

§ 10.

Izvrševanje očuvalnih odredb v zavodih vodi zavodski upravnik, ki ga postavi minister pravde.

§ 11.

Za upravnika, odnosno upravnico zavoda za pridrževanje po prestani novi kazni in prisilne delavnice se postavljajo osebe, ki imajo sodniško kvalifikacijo; za upravnika (upravnico) zavoda za zdravljenje in za čuvanje nevračunljivih oseb ali oseb z zmanjšano vračunljivostjo pa se postavljajo osebe izmed izkušenih zdravnikov.

§ 12.

Pri vsakem zavodu za izvrševanje očuvalnih odredb obstoji posvetovalni odbor, v katerega spadajo poleg upravnika kot predsednika: upravnikov namestnik, zavodski zdravnik, učitelji, duhovniki, poveljnik paznikov in ena zanesljiva oseba iz kraja, kjer je sedež zavoda, ki jo postavi minister pravde.

§ 13.

Čim postane sodba ali rešitev o izrečenju ali odrejenju očuvalni odredbi izvršna, pozove starejšina sodečega sodišča osebo, zoper katero se je izrekla ali odredila očuvalna odredba — če ni ta oseba v priporu ali v preiskovalnem zaporu ali če ne prestopa kazni na prostosti — naj se napoti zaradi izvrševanja izrečene očuvalne odredbe v zavod, ki ga ji označi; obenem pa obvesti upravnika zavoda o pozivu ter mu pošlje overovljen prepis sodbe (rešitve) in druge potrebne podatke, ki se tičejo te osebe.

Če oseba, zoper katero naj se izvrši izrečena ali odrejena očuvalna odredba, ne pride na poziv v odrejeni zavod ali če je sumna, da pobegne, odredi starejšina sodečega sodišča, da jo je privedi in pripreti; če pa je pobegnula ali se skriva, odredi po potrebi primerne ukrepe, da se izsledi in odda v zavod.

Če je oseba, zoper katero naj se izvrši izrečena ali odrejena očuvalna odredba, v preiskovalnem zaporu ali če prestopa kazni na prostosti, se spremi ob potrebnih varnostnih naredbah v odrejeni zavod za izvrševanje očuvalnih odredb.

Obsojenci, ki se morajo po prestani novi kazni še nadalje pridržati kot nevarni za javno varnost, se oddajo po prestani kazni zavodu za pridrževanje.

§ 14.

Kazenski list o osebnih podatkih, o katerih govori § 12. zakona o izvrševanju kazni na prostosti, mora obsežati tudi vse druge okoliščine, ki so važne za izvrševanje izrečene ali odredene očuvalne odredbe. Te podatke mora obsežati kazenski list takrat, kadar gre za izvrševanje očuvalnih odredb zoper nevračunljive osebe ali osebe z zmanjšano vračunljivostjo, potem sodišču znane podatke o duševni bolezni teh oseb, pri pijancih pa tudi podatke o njih prejšnjem življenju in naposled, ali so bile te osebe že na zdravljenju, pri onih pa, ki so bile v zaporu, ali se je, dokler je trajal zapor, pri njih kaj opazilo, kar bi bilo važno za izvrševanje izrečene ali odredene očuvalne odredbe.

§ 15.

Če se obsodi oseba z zmanjšano vračunljivostjo na kazen na prostosti in na oddajo v zavod za zdravljenje in čuvanje, se ji všteje čas, ki ga je prebila v zavodu na zdravljenju, v čas prestane kazni. Če je čas zdravljenja krajši od izrečene kazni, mora prestatati ostanek kazni v kazenskem zavodu.

Odlog izvrševanja očuvalnih odredb.

§ 16.

Izvrševanje očuvalnih odredb se praviloma ne odlaga. Izjemoma se sme odložiti začetek izvrševanja očuvalne odredbe v zavodu za zdravljenje ali za čuvanje nevračunljivih oseb ali oseb z zmanjšano vračunljivostjo, če se nedvomno ugotovi, da je oseba, ki naj se odda v tak zavod, tolikanj bolna, da bi povzročilo izvrševanje te očuvalne odredbe zanjo smrtno nevarnost.

Začetek izvrševanja očuvalnih odredb v prisilni delavnici, v zavodu za pridrževanje po prestani novi kazni in v zavodu za zdravljenje pijancev se sme odložiti, če se pokaže, da je oseba, ki naj se odda v tak zavod, duševno ali telesno tako težko bolna, da bi se spravila z izvrševanjem te očuvalne odredbe v smrtno nevarnost.

§ 17.

Začetek izvrševanja očuvalnih odredb v prisilni delavnici in v zavodu za zdravljenje pijancev se sme odložiti tudi na prošnjo osebe, ki naj se odda v tak zavod, ali njene rodbine, če se ugotovi, da bi takojšnja oddaja te osebe v zavod ogrozila prehrano njene rodbine, ali iz drugih važnih gospodarskih ali rodbinskih razlogov, ter ni suma, da pobegne, ali če dá ta oseba za zavarovanje izrečene ali odredene očuvalne odredbe zadostno jamstvo.

§ 18.

Začetek izvrševanja očuvalnih odredb z oddajo v kakšnega izmed zavodov (§ 4.) se odloži tudi takrat, kadar zahtevajo to tehtni razlogi same uprave teh zavodov.

§ 19.

Odlog izvrševanja očuvalnih odredb odredi ono sodišče, ki je izreklo to očuvalno odredbo, in sicer enkrat najdlje v treh mesecih, ko je postala sodba (rešitev) izvršna. Daljši odlog, toda ne preko šestih mesecev, sme dopustiti iz posebno tehtnih razlogov samo apelacijsko sodišče na predlog sodišča prve stopnje. Prošnja za to se vloži pri sodišču prve stopnje, ki jo zavrne, če ne najde razloga, da bi jo priporočilno predložilo apelacijskemu sodišču. Zoper to rešitev ni pravnega sredstva.

§ 20.

Če se pojavijo nevarne nalezljive bolezni ali če to opravičujejo drugi posebno tehtni razlogi, sme minister pravde večkrat in za daljši čas, po potrebi proti jamstvu, dopustiti odlog izvrševanja očuvalnih odredb.

Prekinitev izvrševanja očuvalnih odredb.

§ 21.

Ze začetega izvrševanja očuvalnih odredb praviloma ni prekinjati.

Izjemoma se sme dopustiti prekinitev izvrševanja očuvalnih odredb v prisilnih delavnicah ali v zavodih za zdravljenje pijancev, če oseba, ki je oddana v zavod, duševno ali telesno oboli, tako da ji preti smrtna nevarnost, ali če bi bilo nadaljnje pridrževanje v zavodu za to osebo ali njene bližnje sorodnike, ki jih je dolžna vzdrževati, tako težko, da bi nasprotovalo namenu očuvalne odredbe.

Prekinitev izvrševanja očuvalnih odredb se ne dopusti, če bi se z njo ogrozila javna varnost ali če temu nasprotujejo zdravniški razlogi.

§ 22.

Pridrževanje po prestani novi kazni se sme prekiniti, če oboli oseba, ki je oddana v zavod, duševno ali telesno tako težko, da bi jo spravilo nadaljnje pridrževanje v smrtno nevarnost.

§ 23.

Izvrševanje očuvalnih odredb v zavodih (§ 4.) se sme prekiniti tudi takrat, kadar to zahtevajo posebno tehtni razlogi zavodske uprave.

§ 24.

Ali naj se prekine izvrševanje očuvalnih odredb, odloči sodišče prve stopnje, ki je izreklo to odredbo, ko predhodno zahteva predlog uprave zavoda in mnenje njegovega posvetovalnega odbora.

Odpuščanje iz zavoda.

§ 25.

Oseba, ki prestaja očuvalne odredbe v zavodu (§ 4.), se ne sme pridržati v zavodu dlje, nego je odredilo sodišče. Zavodska uprava mora strogo paziti na dan, ko se konča izrečena očuvalna odredba.

§ 26.

Oseba, ki prestaja očuvalno odredbo v zavodu za pridrževanje po prestani novi kazni ali v prisilni delavnici, se odpusti iz zavoda brez posebne naredbe, ko izteče rok, odrejen v sodbi.

Zavodska uprava obvesti o odpustu take osebe ono sodišče, ki je s svojo sodbo izreklo to očuvalno odredbo.

§ 27.

Če bi se morala odpustiti iz zavoda kakšna izmed onih oseb, ki so bile oddane v zavod za zdravljenje ali za čuvanje nevarnostnih oseb ali oseb z zmanjšano vračunljivostjo ali v zavod za zdravljenje pijancev, odredi zavodski upravnik, da zdravnik, ki je opazoval to osebo v času, ko so prestajale odredbe, predhodno vsestranski pregleda to osebo; poleg tega zasliši zavodski po-

svetovalni odbor. Izvid in mnenje zavodskega zdravnika kakor tudi mnenje posvetovalnega odbora priobči upravnik s svojim predlogom sodišču, ki je odredilo to očuvalno odredbo. To sodišče odloči dokončno o odpustu predlagane osebe.

Zoper to rešitev ni pravnega sredstva.

§ 28.

Če bi se morale osebe, ki prestajajo očuvalne odredbe v zavodu za pridrževanje po prestani novi kazni ali v prisilni delavnici, pred iztekom roka, odrejenega s sodbo, pogojno izpustiti v prostost, zasliši zavodski upravnik o tem zavodski posvetovalni odbor ter pošlje mnenje odbora s svojim predlogom vred sodišču, ki je odredilo očuvalno odredbo.

Sodišče izda rešitev o tem predlogu, ko je zaslišalo pristojnega državnega tožilca. Če sodišče zavrne predlog o pogojnem odpustu, se sme podati ponoven predlog šele čez tri mesece.

§ 29.

Pogojni odpust se sme preklicati vselej, kadar pogojno odpuščena oseba zlorabi dano prostost ali prekrši pogoje, ob katerih je bila odpuščena.

Če se pogojno odpuščena oseba iz zakonitih razlogov pripre, mora vsako oblastvo o tem nemudoma obvestiti pristojno sodišče ali zavodsko upravo. Če se v tem primeru pogojni odpust razveljavi, ga je smatrati za razveljavljenega z onim dnem, ko je bila oseba priprta.

§ 30.

Če prebije pogojno odpuščena oseba do konca časa, za katerega je bila pogojno odpuščena, in ni dala povoda za razveljavitev z vedenjem ali dejanjem, zbog katerega bi se izgubila vera v njeno nadaljnje redno življenje ali zbog katerega bi bilo sumiti, da je nevarna za javno varnost, se smatra očuvalna odredba za popolnoma prestano.

§ 31.

Če se pogojni odpust preklic, se odda oseba, ki ji je odpust preklican, v isti zavod, kjer je pred preklicem prestajala odredbo očuvalno odredbo, da prestane ostanek odredbe.

II.

Posebna določila.

1.) Pridrževanje po prestani novi kazni (§ 51. k. z.).

§ 32.

Pridrževanje po prestani novi kazni, ki je odredeno zbog nevarnosti osebe za javno varnost, se izvršuje z uporabljanjem takih varnostnih ukrepov, s katerimi se izključi vsaka možnost, da bi taka oseba pobegnila iz zavoda.

Druge omejitve so dopustne samo toliko, kolikor zahteva to namen odredbe očuvalne odredbe ali varnost in red zavoda samega.

§ 33.

Ob postopanju z osebo, ki je oddana v zavod za pridrževanje po prestani novi kazni, je treba gledati na to, da se ta oseba privadi redu in delu, tako da po odhodu v prostost ne bo nevarna koristim javne varnosti.

§ 34.

Pridržane osebe prejemajo hrano, obleko, obutev in posteljo od zavoda.

Obleka se mora razlikovati od obleke obsojencev.

§ 35.

Vsaka pridržana oseba mora opravljati posel, ki mu ga je uprava dodelila; vendar pa se ji sme izjemoma dopustiti, da se zaposluje z onim delom, ki si ga izbere sama, če tako delo ne ovira varnosti in reda v zavodu.

§ 36.

Vse, kar pridržana oseba zasluži, pripada državi, toda predpis § 37., drugega, četrtega in petega odstavka, zakona o izvrševanju kazni na prostosti velja tudi tukaj.

§ 37.

Glede discipline, disciplinskih kazni, varnostnih odredb, evidence, disciplinskih in drugih odredb in glede pritožb pridržanih oseb, ki so oddane v zavode za pridrževanje po prestani novi kazni, veljajo predpisi §§ 51. do 58. zakona o izvrševanju kazni na prostosti.

Glede dela in delovnega časa veljajo tudi tukaj predpisi § 38. zakona o izvrševanju kazni na prostosti.

§ 38.

Osebe, oddane v zavod za pridrževanje po prestani novi kazni, se vzdržujejo iz državnih sredstev v breme proračuna ministrstva pravde, toda brez pravice države do povračila teh stroškov.

2.) Oddajanje v prisilno delavnico
(§ 52. k. z.).

§ 39.

Za ravnanje z osebami, ki se oddajajo v prisilno delavnico, veljajo predpisi §§ 35. do 38., samo da se mora njih obleka razlikovati od obleke oseb, ki se pridržujejo v zavodu za pridrževanje po novi prestani kazni.

Razen tega se smejo zaposlovati te osebe tudi z deli zunaj zavoda.

3.) Oddajanje v zavod za zdravljenje ali čuvanje nevračunljivih oseb ali oseb z zmanjšano vračunljivostjo
(§ 53. k. z.).

§ 40.

Čuvanje in zdravljenje oseb, ki so oddane v zavod za zdravljenje ali čuvanje, se izvršuje, kolikor ni odrejeno kaj posebnega v določilih §§ 35. do 38., po naredbah in navodilih strokovnega zdravnika, ki upravlja zavod.

§ 41.

Varnostne odredbe se uporabljajo vselej, kadar preti nevarnost, da bi nevračunljiva oseba ali oseba z zmanjšano vračunljivostjo poskusila ali izvršila nasilje bodisi zoper sebe ali zoper koga drugega, bodisi da namerja pobegniti.

§ 42.

Kot varnostne odredbe je dopustno uporabljati po zdravnikovi naredbi:

1.) odvzem predmetov pohištva, orodja, delov obleke ali obutve ali drugih predmetov, ki bi utegnili služiti taki osebi, da izvrši nasilje, da poskusi pobegniti ali da jih zlorabi drugače;

2.) začasna namestitvev v samotni zapor;

3.) oddaja v celico za umiritev;

4.) vklep in prisilni jopič ob pogojih, določenih v § 43. te uredbe.

§ 43.

Vklep ali prisilni jopič se sme uporabiti samo, če preti velika nevarnost, da bi izvršila nevračunljiva oseba ali oseba z zmanjšano vračunljivostjo nasilje, bodisi zoper samo sebe, bodisi zoper koga drugega, in se ne more odvrniti ta nevarnost na noben drug način ali z nobenim drugim sredstvom.

Vklepajo se samo roke ali samo noge.

§ 44.

Varnostne odredbe se uporabljajo samo dotlej, dokler se taka oseba ne umiri, odnosno dokler se ne povrne varnost ali red.

O tem odloča zavodski upravnik.

4. Oddajanje v zavod za zdravljenje pijancev (§ 54. k. z.).

§ 45.

Zdravljenje pijancev ima zlasti namen, da osebo, ki je oddana v zavod, ozdravi od nagnjenosti na pijančevanje in zlorabe uživanja alkohola in drugih opojnih strupov, da ga vzgoji za trajno vzdržnost in da ga privadi redno in moralno živeti.

Zdravljenje oseb, ki so oddane v zavod za zdravljenje pijancev, kakor tudi ravnanje z njimi se izvršuje po naredbah zavodskega upravnika, glede na individualne posebnosti vsake osebe.

Osebam, ki so oddane v tak zavod, se smejo odrediti samo take omejitve v prostosti, ki jih zahteva namen te očitvalne odredbe kakor tudi varnost in red zavoda.

§ 46.

Osebe, ki so oddane v zavod za zdravljenje pijancev, morajo delati; vendar pa si smejo izbrati posel same.

Po možnosti se zaposlujejo pri delih, ki se opravljajo na čistem zraku.

§ 47.

Zmerno kajenje se sme dopustiti, če se z njim ne krši red v zavodu.

§ 48.

Za ravnanje z osebami, ki se oddajajo v zavod za zdravljenje pijancev, veljajo predpisi §§ 35. do 38., samo da se mora njih obleka razlikovati od obleke oseb, ki se pridružujejo v zavodu za pridrževanje po novi prestani kazni.

Drugo poglavje.

Druge očuvalne odredbe.

I.

Občna določila.

§ 49.

Druge očuvalne odredbe so: prepoved, zahajati v krčme, zaščitni nadzor, izgon, prepoved, izvrševati izvesten poklic ali obrt, in odvzem predmetov.

§ 50.

Namen očuvalnih odredb, omenjenih v § 49., je ta, da se zaščitijo koristi družbe, da se osebe, zoper katere so te odredbe odredjene, odvrnejo od izvrševanja novih kaznivih dejanj in da se privadijo redno in pošteno živeti.

§ 51.

Očuvalne odredbe, omenjene v § 49., niso kazni in zbog tega se mora uravnati postopanje za njih izvrševanje tako, da se lahko prilagodi tej njih značilni posebnosti.

II.

Posebna določila.

1. Prepoved, zahajati v krčme (§ 55. k. z.).

§ 52.

Prepoved, zahajati v krčme, ki jo odredi sodišče po § 55. k. z., izvršuje krajevno upravno oblastvo.

§ 53.

Sodišče pošlje upravnemu oblastvu overovljen prepis svoje izvršne odločbe, v spremnem dopisu pa označi dan, ko se začne in konča v odločbi označena doba prepovedi, zahajati v krčme. Obenem priobči sodišče v tem dopisu upravnemu oblastvu vse podatke, ki so potrebni za pravilno izvrševanje ukrepane odredbe.

§ 54.

Prepoved, zahajati v krčme, in doba, za katero je prepoved odredjena, se razglasi v »Službenih Novinah« kakor tudi v novinah kraja, kjer živi oseba, ki ji je prepovedano, zahajati v krčme, nadalje v strokovnem gostilničarskem listu, če obstoji.

§ 55.

Če oseba, ki ji je po izvršni odločbi pristojnega sodišča prepovedano, zahajati v krčme, prekrši to očuvalno odredbo, se pozove na odgovor po obstoječih predpisih.

Po § 268. kazenskega zakonika se kaznuje vsakdo, ki ve za razglašeno prepoved iz § 55. k. z., pa vendarle postreže taki osebi z opojilom.

2.) Zaščitni nadzor (§ 56. k. z.).

§ 56.

Zaščitni nadzor izvršuje ono sodišče, ki ga je odredilo. Če oseba, zoper katero je odrejen zaščitni nadzor, ne stanuje v območju onega sodišča, ki je odredilo to odredbo, zaprosi sodeče sodišče za izvrševanje zaščitnega nadzora drugo sodišče, v čigar območju ta oseba stanuje ali prebiva.

§ 57.

Sodišče izvršuje zaščitni nadzor po svojih pomočnikih, ki jih izbira izmed državnih ali samoupravnih organov, potem izmed članov občnih humanitarnih društev, članov družbe za zaščito otrok, članov družbe za podpiranje odpuščenih obsojencev in naposled izmed privatnih oseb, ki se bavijo z zaščito mladine in z zaščito drugih oseb, potrebnih javne pomoči, in ki bi bile voljne, opravljati dolžnost sodnega pomočnika.

§ 58.

Ko se izbirajo pomočniki, je treba vpoštevati namen zaščitnega nadzorstva, veroizpovedanje in življenjske razmere osebe, ki je postavljena pod zaščitni nadzor. Za pomočnike se ne smejo jemati osebe izmed policijskih organov, uradnikov, ki vrše kazensko pravosodje, in uradnikov kazenskih zavodov. Od tega se izvzemajo duhovniki, zdravniki in učitelji kazenskih in drugih podobnih zavodov.

Izvrševanje zaščitnega nadzora nad ženskimi osebami se poverja ženam, prvenstveno učiteljicam osnovnih, odnosno srednjih šol.

§ 59.

Pomočniki in pomočnice se postavijo s pisмено sodno naredbo in pri tej priliki jih pouči sodišče o pomenu in namenu zaščitnega nadzora, jih obvesti o osebnih razmerah zaščitencev in o njih pravicah in dolžnostih, potem pa vzame od njih slovesno obljubo, da bodo vršili poverjene dolžnosti vestno in vneto.

Pomočnikovo ime in njega priimek se priobči zaščitencu in njegovi najbližji rodbini, odnosno zakonitim zastopnikom.

§ 60.

Pomočnik mora nadzirati svojega zaščitenca tako, da s tem ne otežuje njegovega poboljševanja, ter mu mora dajati navodila in nasvete v vseh potrebnih primerih.

Prav tako mora podati pomočnik o svojem delovanju in o zaščitencemv ponašanju poročilo ne samo takrat, kadar sodišče to zahteva, ampak v vseh primerih, kadar zahteva to pravilno izvrševanje zaščitnega nadzora.

§ 61.

Da more pomočnik povsem zadoščati svoji dolžnosti, se sme vsak čas sestati z zaščitencem, in za-

hlevati o zaščitenec potreba obvestila od njega zakonitega zastopnika ali svojcev, ki jih ti morajo dajati.

Prav tako je pomočnik upravičen, pregledovati vse sodne spise, ki se nanašajo na njegovega zaščitenca.

§ 62.

Če bi zaščitenec s svojim ponašanjem oviral ostvaritev namena zaščitnega nadzora s tem, da ne bi slušal nasvetov in pomočnikovih navodil ali da bi se izogibal zaščitnemu nadzoru, ne izpolnjujoč odrejenih dolžnosti, mu odredi sodeče sodišče, naj v določenem roku izpolni odrejene dolžnosti, ter ga opozori na posledice, ki utegnejo nastati zaradi tega.

§ 63.

Če se zaščitenec upre naredbi sodečega sodišča na tak način, da bi se namen zaščitnega nadzora sploh ne mogel doseči, mora sodišče:

1.) odrediti, da pridi zaščitenec na določen dan na sodišče polagat račun o svojem delu, ponašanju in življenju;

2.) preklicati pogojni odpust osebam, ki so bile pogojno izpuščene iz zavoda za pridrževanje po novi prestani kazni ali iz prisilne delavnice;

3.) preklicati prejšnji odpust oseb iz zavoda za zdravljenje pijancev;

4.) preklicati pogojni odlog izvrševanja odrejene kazni;

5.) odrediti poostren zaščitni nadzor, ki ga vrše izjemoma policijska oblastva.

Odredbe pod 1.) do 5.) sme izdati sodišče tudi, če to zahtevajo pomočnik, zakoniti zastopnik ali zaščitenčevi svojci.

§ 64.

Zaščitni nadzor prestane po zakonu samem ali pa po odločbi sodečega sodišča:

1.) če je odrejena doba zaščitnega nadzora iztekla;

2.) če je smoter zaščitnega nadzora dosežen;

3.) če je nastala potreba, izdati odločbo po § 63. te uredbe; in

4.) če se zaščitenec vzame prostost.

Odločbo o prenehanju zaščitnega nadzora izreče sodišče po svobodnem prepričanju, če započne postopanje po uradni dolžnosti, ali pa tudi, če stori to na pomočnikov predlog, na predlog zaščitenčevega zastopnika ali zaščitenčevih svojcev.

§ 65.

O prenehanju zaščitnega nadzora obvesti sodišče pomočnika, zaščitenca in njegovega zakonitega zastopnika, odnosno onega, na čigar predlog se je izdala odločba o prenehanju zaščitnega nadzora.

§ 66.

Zaščitenec, njega zakoniti zastopnik in svojci imajo pravico pritožbe na sodeče sodišče zoper

vsako pomočnikovo postopanje ali njega naredbo. Rešitev sodišča, izdana o teh pritožbah, je takoj izvršna.

3.) Izgon (§ 57. k. z.).

§ 67.

Sodišče, ki je odredilo odredbo izгона iz kakšnega kraja ali iz kraljevine Jugoslavije, priobči svojo izvršno odločbo v izvršitev pristojnemu upravnemu oblastvu, odnosno pristojnemu državnemu tožilcu.

Če prestaja obsojeni inozemec kazni na prostosti ali je bil po odločbi oblasti oddan v kakšen zavod, obvesti sodišče pristojno upravno oblastvo, kje je inozemec, kdaj se začne in kdaj konča kazni, odnosno kdaj se bo izpustil iz zavoda.

Pristojno upravno oblastvo izvršuje odločbe sodišča po svojih organih, in sicer po predpisih, ki vobče veljajo za izgon.

4.) Prepoved, izvrševati izvesten poklic ali obrt (§ 58. k. z.).

§ 68.

Sodišče, ki je izreklo prepoved, izvrševati izvesten poklic ali obrt, obvesti o svoji izvršni odločbi pristojno upravno oblastvo in strokovno zbornico, po potrebi pa tudi krajevno policijsko oblastvo. Obenem pošlje overovljen prepis dotične odločbe, da se objavi v strokovnem listu organizacije, ki ji pripada oseba, zoper katero se je odredila prepoved.

Poročilo sodišča, s katerim pošilja svojo odločbo o prepovedi, mora navajati tudi čas, ko se odrejena prepoved začne in ko prestane.

§ 69.

Če bi oseba tudi vključ odrejani prepovedi vršila poklice ali obrt, ki ji je prepovedan, je postopati po predpisih, veljavnih za osebe, ki neupravičeno vrše izvestne poklice ali obrte.

5. Odvzem predmetov (§ 59. k. z.).

§ 70.

Sodbe, s katerimi je pravnomočno izrečeno, da se morajo kakšni predmeti odvzeti, uničiti ali storiti nerabne, se izvršujejo, če niso ti predmeti že v hrambi pri sodišču, tako, da se obsojenec pozove, naj jih v osmih dneh izroči sodišču; če ne izpolni tega naročila, odredi pristojno sodišče, da je te stvari odvzeti obsojencu ali osebi, pri kateri so, ali oblastvu, pri katerem se hranijo zanj, in da jih je izročiti sodišču v hrambo. Če se odvzamejo predmeti v korist fonda za zidanje kazenskih zavodov in zavodov za vzgajanje in poboljševanje, se prodajo na najbližji sodni javni dražbi tudi pod ceno in denar se izroči temu fondu; drugače pa se ti predmeti uničijo ali store nerabne, če niso primerni za kriminalni muzej.

Če naj se odvzamejo predmeti, ki se nanašajo na ponarejanje domačega ali inozemskega kovanega ali

papirnatega denarja, kolikov ali poštnih znamk, odredi sodišče odvzem takih predmetov, kolikor niso že pri njem, ter jih pošlje po končanem postopanju v hrambo onim oblastvom ali ustanovam, ki so poklicane, izdajati kovani ali papirnati denar ali kolke ali pošne znamke.

Tretje poglavje.

Prehodna in končna določila.

§ 71.

Dokler se ne sezidajo zavodi za izvrševanje očuvalnih odredb, določenih s to uredbo, je postopati tako-le:

1.) Pridrževanje po prestani novi kazni se izvršuje v poedinih oddelkih kazenskih zavodov, odrejenih za obsojence v povratu.

2.) Oddajanje v prisilno delavnico se izvršuje v obstoječih prisilnih delavnicah, in sicer nad moškimi osebami v prisilni delavnici v Stari Gradiški, nad ženskimi osebami pa v prisilni delavnici v Begunjah.

3.) Oddajanje v zavod za zdravljenje ali za čuvanje nevračunljivih oseb ali oseb z zmanjšano vračunljivostjo se izvršuje, in sicer nad moškimi osebami v bolnici nove zgradbe kazenskega zavoda v Lepoglavi, nad ženskimi osebami pa v bolnici ženskih kaznilnic v Begunjah in Požarevcu.

4.) Oddajanje v zavod za zdravljenje pijancev se izvršuje nad moškimi osebami v posebnem oddelku bolnice nove zgradbe kazenskega zavoda v Lepoglavi, nad ženskimi osebami pa v posebnem oddelku bolnice ženskih kazenskih zavodov v Begunjah in Požarevcu.

§ 72.

Očuvalne odredbe, omenjene v točkah 3.) in 4.) § 71., se izvršujejo tudi v javnih zavetiščih, ki jih napravijo karitativne družbe, občine, srezi ali banovine, ter imajo značaj javnosti po odobritvah ministrstva pravde, ministrstva za notranje posle in ministrstva za socialno politiko in narodno zdravje.

§ 73.

Očuvalne odredbe, določene v § 12. zakona o zaščiti javne varnosti in reda v državi, se izvršujejo še nadalje v obstoječih prisilnih delavnicah, odnosno v državnih vzgajališčih in domovih za vzgajanje maloletnikov.

§ 74.

Prepoved, zahajati v krčme, in zaščitni nadzor, kolikor je izreklo te odredbi ministrstvo pravde po § 28. zakona o izvrševanju kazni na prostosti, se izvršujejo tako, kakor je določeno s to uredbo.

§ 75.

Kolikor ni v tej uredbi posebnih predpisov za izvrševanje poedinih očuvalnih odredb, se uporabljajo analogno predpisi zakona o izvrševanju kazni na prostosti.

§ 76.

Ta uredba stopi v veljavo in dobi obvezno moč z dnem, ko se razglasi v »Službenih Novinah«. Takrat prestanejo veljati vsi predpisi prejšnjih uredb ali naredb, ki bi nasprotovali predpisom te uredbe.

V Beogradu, dne 13. januarja 1930.; št. 3265.

Minister pravde:

dr. M. Srškić s. r.

